

РЕШЕНИЕ

№ 5799

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **759** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във връзка с чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] срещу решение №ПИ-463/29.12.2020г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата срещу отказ за погасяване по давност на публични задължения за периода от 2010г. до 2019 година, произтичащи от ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ, ДДС и по ЗКПО, обективиран в Разпореждане изх.№200022-137-000954/03.12.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на горепосоченото решение на Директора на ТД на НАП [населено място], като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила.

Твърди се, че по молба с вх.№С200022-000-0314176/13.07.2020г. по изп.дело 22150026459/2015г. на Публичен изпълнител към ТД на НАП С. дружеството-жалбоподател е направило възражение за изтекла погасителна давност съгласно чл.171 от ДОПК, за погасените до онзи момент задължения по ЗДДС, ЗКПО, ЗДФЛ, ДОО, ЗО и УПФ. С Разпореждане изх.№С200022-137-0006626/30.07.2020г.,

публичният изпълнител (ПИ) е приел, че по отношение на задълженията, възникнали през периода от 2010г. до 2014г. била налице хипотезата на чл.172, ал.2, т.5 от ДОПК, а именно, че давността е спряна с Постановления за налагане на обезпечителна мярка (ПНОМ) с изх.№1383/13.11.2013г. и ПНОМ с изх.№С190022-022-0009324/19.02.2019г. Цитираното разпореждане било потвърдено с решение №ПИ-284/19.08.2020г. на Директора на ТД на НАП С.. Впоследствие двата акта били отменени с решение №6223/10.11.2020г. по адм. дело 8699/2020г. на АССГ и преписката върната на административния орган за произнасяне по същество.

С молба до ПИ с вх.№ 200022-000-0544350 от 19.11.2020г., повторно е заявено прекратяване на изпълнението по отношение на задълженията, погасени на основание чл.171 от ДОПК.

С процесното Разпореждане изх.№ С200022-137-0009540/03.12.2020г. публичният изпълнител, отново отказал да прекрати производството по отношение на подробно описани от п.1 до п.498 публични задължения . Административният акт е потвърден изцяло с оспореното Решение № ПИ-463/29.12.2020г. на Директора на ТД на НАП С..

Незаконосъобразността на обжалваното решение произтичала от обстоятелството, че част от процесните данъчни и осигурителни задължения през периода не са били предмет на наложените предварителни обезпечителни мерки, поради което по отношение на тях не е била приложима хипотезата на спиране или прекъсване на давността съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК и чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Сочат се конкретно задължения по декларации- за 2013г. общо в размер на 1972,20лв.; за 2010г. и 2011г. - общо в размер на 61,84 лева и такива за 2014 г. -общо в размер на 16 825,41лева, които не са включени в Постановленията за налагане на обезпечителни мерки.

Освен това се изтъкват доводи, че процесните постановления за налагане на обезпечителни мерки са били връчени на жалбоподателя едва на 30.07.2020г. – след изтичане на погасителната давност за задълженията за периода от 2010г. до 2014г. Следователно, според жалбоподателя, горните актове не могат да имат за резултат спиране или прекъсване на давността по смисъла на чл.172, ал.1, т.5 и чл.172, ал.2 от ДОПК. Погасителната давност не била прекъсната и с цитираното в обжалваното решение съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с изх.№026459/000001/31.10.2015г. предвид това че същото е било връчено на дружеството след изтичане на 5-годишната давност, а именно на 30.07.2020г. Освен това се сочи, че на 01.01.2021г. е изтекла 10-годишната давност за погасяване на данъчните и осигурителни задължения, станали изискуеми през 2010г.

С оглед изложеното, се моли съдът да се уважи жалбата.

В съдебно заседание, жалбоподателят поддържа жалбата си чрез адв.И. А. М.. Претендира разноски по представен списък.

Ответната страна, чрез юрк. С. Й. Е. оспорва жалбата по изложените в съдебно заседание и в писмените бележки съображения и моли същата да се отхвърли.

Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София град, I отделение, 18-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата срещу решение № ПИ-463/29.12.2020г. е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е основателна.

I.1.Производството пред ответника е започнало по молба №С200022-000-0314176/13.07.2020г. на дружеството жалбоподател, с която на основание чл.171 от ДОПК е поискано отписване на задълженията на дружеството (без индивидуализирането им по основание, размер и период) поради изтекла погасителна давност.

2.С Разпореждане №С200022-137-0006626/30.07.2020г. публичен изпълнител при ТД на НАП С. отказал да прекрати производството по доводите за изтекла давност за част от задълженията за ДДФЛ, ДОО, ЗО и УПФ, както и по ЗДДС и ЗКПО в общ размер от 151 063,75 лв. /98 504,78лв. главница и 52 558,97лв. лихви/.

3.Посоченото разпореждане е потвърдено от Директора на ТД на НАП [населено място] с решение ПИ-284/19.08.2020г.

4.По жалба срещу решение ПИ-284/19.08.2020г. на Директора на ТД на НАП С. е образувано адм. дело 8699/2020г. на АССГ, като с решение №6223/10.11.2020г. по делото съдът е отменил като незаконосъобразно решение №ПИ-284/19.08.2020г. на Директора на ТД на НАП [населено място], съответно е отменил Разпореждане изх.№С200022-137-0006626/30.07.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. и е върнал преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно мотивите. Съдът е указал на административния орган да извърши нова преценка по отношение на кои изискуеми задължения са наложени обезпечителни мерки, съответно дали спрямо тях са приложими разпоредбите на чл. 172, ал. I, т. 5 и ал. 2 от ДОПК

5.След връщане на преписката на публичния изпълнител, е издадено Разпореждане изх. №200022-137-000954/03.12.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което е отказано погасяване по давност на публични задължения на жалбоподателя за периода от 2010г. до 2019 година, произтичащи от ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ, ДДС и по ЗКПО. Същото е потвърдено с решение №ПИ-463/29.12.2020г. на Директора на ТД на НАП –С..

6.Настоящото производство е срещу решение №ПИ-463/29.12.2020г. на Директора на ТД на НАП С., потвърждаващо Разпореждане изх. №200022-137-000954/03.12.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в

дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

II. Към преписката са приложени:

1. Постановление №835/22.10.2012г. за налагане на обезпечителни мерки за задължение общо за сумата 32750,13лв. от които главница в размер на 29281,57лв. и лихва в размер на 3468,56лв. с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието в касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, намиращи се в [фирма] и [фирма]. Същото, видно от разписка за връчване, е връчено на представител на задълженото лице-жалбоподателя на 25.10.2012г. , а на [фирма] и на [фирма] –на 24.10.2012г.

2. Постановление №409/30.04.2013г. за налагане на обезпечителни мерки за задължение общо за сумата 28310,57лв., от които главница в размер на 24310,83лв. и лихва в размер на 3999,74лв., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието в касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, намиращи се в А. Б., което е получено от банката на същата дата. Видно от приложеното по делото известие за доставяне от 15.01.2014г. е връчено на упълномощено лице на жалбоподателя. С цитираното постановление са наложени ПОМ за задължения по декларации от м.06.2010г. до 13.09.2012г.

3. Приложено е постановление №1383/13.11.2013г. за налагане на обезпечителни мерки за задължението общо за сумата 59 682,98лв., от които главница в размер на 52 493,09лв. и лихва в размер на 7 189,89лв. с което е наложен запор както следва:

3.1. върху 2 броя МПС–товарен автомобил, марка „С.“, модел „Б.“, рег. [рег.номер на МПС] , и товарен автомобил „Ф. Т.“, рег. [рег.номер на МПС] ;

3.2. запор върху безналични ценни книжа по сметка № 400000258380 с номинал 1,00лв. в дружеството [фирма].

Видно от запорното съобщение, същото е връчено на СДВР –Пътна полиция [населено място] на 15.11.2013г. Съобщение за вписване на запор върху безналични ценни книжа е връчено и на Централен депозитар на 04.12.2013г.

От приложеното по делото известие за доставяне от 15.01.2014г., постановлението е връчено на упълномощено лице на жалбоподателя .

С цитираното постановление са наложени ПОМ за задължения по декларации м.10, м.11, м.12 2012г., от м. 03 до м.07.2013г. и м.09. 2013г. по ЗДДС, за 2011 и 2012г. по ЗКПО, и за УПФ, ДОО и ЗО до м. 08.2013г.

4. Приложено е Постановление изх.№С190022-022-0009324/19.02.2019г. за налагане на обезпечителни мерки за задължението общо за сумата 128 379,01лв., от които главница в размер на 88 335,46 лв. и лихва в размер на 40 043,55лв./ с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието в касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, намиращи се в „Общинска банка“ и [фирма]. Запорните съобщения са връчени на 21.02.2019г. / вж л.147 и 148/.

5. Приложено е постановление изх.№С190022-022-0009339/19.02.2019г. за налагане на обезпечителни мерки общо за сумата 128379,01лв. от които главница в размер на 88

335,46 лв. и лихва в размер на 40043,55лв. с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието в касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, намиращи се в „Ю.“ и [фирма], като запорното съобщение е връчено на 21.02.2019г. / вж л.144/.

Видно от съдържанието на посочените постановления, в същите не са посочени други задължения. Извършено е препращане към цитираните по-горе ПНОМ от 2012 и 2013г.

6.Приложено е Постановление изх.№ С200022-022-0041818/06.07.2020г. за налагане на обезпечителни мерки общо за сумата 151 236,64лв. от които главница в размер на 98 504,50лв. и лихва в размер на 52732,14лв., с което е наложена възбрана, вписана на 07.07.2020г. в Служба по вписванията, върху недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], построена в УПИ IX-447, с площ от 345кв.м., в квартал 162 по плана на [населено място], местност „П. -Център -Б. шосе“, с данъчна оценка 238081,30 лв. В същото не е посочено по отношение на кои задължения на длъжника се налагат обезпечителни мерки.

7.По делото са представени още :

7.1.Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С160022-105-0144505/15.10.2016г., със списък на изискуемите задължения;

7.2.Разпореждане за присъединяване на вземания изх. №С170022-105-0182634/23.08.2017г., със списък на изискуемите задължения;

7.3.Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0016706/23.01.2018г., със списък на изискуемите задължения;

7.4. Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№С180022-105-0058229/08.03.2018г., със списък на изискуемите задължения;

7.5. Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0106700/27.04.2018г., със списък на изискуемите задължения;

7.6. Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0216013/19.07.2018г., със списък на изискуемите задължения;

7.7. Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0263280/30.08.2018г., със списък на изискуемите задължения;

7.8. Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С190022-105-0038044/19.02.2019г., със списък на изискуемите задължения;

7.9.Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С200022-105-0131971/22.04.2020г., със списък на изискуемите задължения;

7.10.Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С200022-105-0227226/06.07.2020г., със списък на изискуемите задължения.

Настоящият съдебен състав, като прецени жалбата и изложеното в нея във връзка с изпратената административна преписка, приема за установено следното:

Видно от съдържащите се в преписката доказателства за неплатени публични задължения на дружеството -жалбоподател са издадени постановления за налагане на обезпечителни мерки. Последвало е издаване на разпореждания за присъединяване

на публичен взыскател в изпълнителното производство на основание чл.217, ал.2 ДОПК. На основание чл.221 от ДОПК е изготвено съобщение за доброволно изпълнение от 31.10.2015г., за което няма данни да е връчено на задълженото лице.

С молба от 13.07.2020г. задълженото дружество е поискало прилагане на института на погасителната давност по отношение на задълженията, за които срещу него е образувано изп. дело №22150026459/2015г.

С Разпореждане с изх.№С200022-137-0006626/30.07.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. по отношение на част от задълженията е прието, че са погасени по давност, а по отношение на друга част от задълженията, подробно описани в разпореждането, е прието, че не е изтекла погасителната давност. Същото е потвърдено от Директора на ТД на НАП [населено място] с решение ПИ-284/19.08.2020г. Двата акта са отменени с решение №6223/10.11.2020г. по адм. дело 8699/2020г. на АССГ.

След отмяната е издадено Разпореждане изх.№200022-137-000954/03.12.2020г. Оспорено по реда на чл.266, ал.1 ДОПК пред Директора на ТД на НАП С., разпореждането е потвърдено с оспореното в настоящото производство решение №ПИ-463/29.12.2020г. на Директора на ТД на НАП [населено място].

Не е спорно по делото, че жалбоподателят има публични задължения за ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ, данъци по ЗДДС и ЗКПО за периода от 2010г. до 2019г., установени с подадени от същия декларации, в общ размер на 151063,75лв., от които главница в размер на 98504,78лв. и лихви в размер на 52558,97лв., подробно описани в разпореждането от с изх.№С200022-137-0006626/30.07.2020г.

Изпълнителното дело №22150026459/2015г. е образувано през 2015г., преди изтичане на давността, като съобщението за доброволно изпълнение е от 31.10.2015г., за което няма данни да е връчено на длъжника. В хода на изпълнителното производство от публичния изпълнител са издадени постановления за налагане на обезпечителни мерки и разпореждания за присъединяване на публичен взыскател.

Възражението за давност е направено на 13.07.2020г. Безспорно е, че абсолютната давност от 10 години по чл.171, ал.2 от ДОПК към посочената по-горе дата. Същата обаче, за задължения станали изискуеми през 2010г. е изтекла на 01.01.2021г.

От правна страна, съдът намира следното:

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство решение №ПИ-463/29.12.2020г. е постановено от компетентен орган, директора на ТД на НАП [населено място] и в

предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане изх.№200022-137-000954/03.12.2020г. представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата 13.07.2020г. е налице изтекла погасителна давност за всички задължения от 2010г. до 2014г. поради липса на връчване на съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с изх.№026459/000001/31.10.2015г. предвид това, че същото е било връчено на дружеството след изтичане на 5-годишната давност, а именно на 30.07.2020г., и на разпореждания за присъединяване на публичен взыскател, които не са произвели правни последици, а именно - прекъсване и спиране на давността на основание чл.172, ал. 1 и 2 от ДОПК. В обобщение, жалбоподателят счита, че към датата 13.07.2020г. е налице изтекла погасителна давност за всички задължения, които не са описани и не са били предмет на наложените обезпечителни мерки с Постановления с изх.№ 409/30.04.2013г., и с изх.№1383/13.11.2013г. (връчени на дружеството на 30.07.2020г.).

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са факти, които да прекъснат или да спрат давността.

Според ответника давността е прекъсната с предприемането на действия по принудителното изпълнение чл.172, ал.2 от ДОПК. Съгласно последната разпоредба, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. Следва да се съобрази, че в този смисъл е и нормата на чл.116, б. „в“ от ЗЗД, която гласи, че давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Тук следва да се направи разграничение между визираните в цитираната разпоредба на чл.172, ал. 2 от ДОПК "действия по принудително изпълнение" и съответно действия, които може да извършва публичния изпълнител.

По настоящият казус е налице изпълнително действие –налагане на запори и възбрана, видно от постановления за налагане на обезпечителни мерки- /ПНОМ/, посочени по-горе, т.е преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е **наложена**, за да се счита спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК. Хипотезата на спиране е при налагането на всякаква обезпечителна мярка и то не само от публичния изпълнител/ПИ/. При предприето действие по изпълнение на наложена от ПИ обезпечителна мярка безспорно се касае за хипотезата на чл.172, ал.2 от ДОПК и давността се прекъсва.

Видно обаче по аналогия на закона от чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, вр. с чл.172, ал.2-обезпечителната мярка трябва да е наложена. Буквалното тълкуване е наложена, а не постановена. Налагането и съответно възникване на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички

елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато запорното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата запорът няма действие. Не е елемент връчването на длъжника, тъй като обжалването не спира изпълнението, но е елемент в настоящия случай съобщението до банката, съответно до Централния депозитар, Служба по вписванията и СДВР –Пътна полиция. Едва при уведомяването им, съответно вписване на конкретното обстоятелство, следва да се приеме, че има наложена обезпечителна мярка и същите като изпълнителни действия прекъсват давността.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че с постановления за ПОМ са наложени следните обезпечителни мерки:

1. **на 24.10.2012г.** запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки в Общинска банка АД и Р. ЕАД, когато запорното съобщение е връчено на посочените банки;

2. **на 15.11.2013г.** запор върху 2 броя МПС;

3. **на 04.12.2013г.** запор върху безналични ценни книжа за сумата от 59 682,98лв. -главница 52 493,09лв. и 7 189,89лв. лихва;

4. **на 07.08.2020г.** възбрана върху недвижими имоти за сумата от 151 236,64лв. -98 504,50лв. главница и 52 732,14лв. лихви.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл.171 от ДОПК, според ал.1, на която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според ал. 2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл.172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т.1-когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т.2-когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т.3-когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т.4-когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т.5-с налагането на обезпечителни мерки; т.6-когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал.3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност. В конкретния случай, за публичните вземания, които е следвало да се платят през 2010г., давността започва да тече на 01.01.2011г. и изтича на 31.12.2015г., за 2011г. започва да тече на 01.01.2012г. и изтича на 31.12.2016г., за 2012г. започва да тече на 01.01.2013 г. и изтича на 31.12.2017 г., за 2013г. започва да тече на 01.01.2014г. и изтича на 31.12.2018 г.,за 2014г. започва да тече на 01.01.2015г. и изтича на 31.12.2019г., за 2015г., започва да тече на 01.01.2016г. и изтича на 31.12.2020г., за 2016г. започва да тече на 01.01.2017г. и изтича на 31.12.2021г. и т.н. за останалите в хронологичен ред.

Настоящият съдебен състав не споделя възраженията на жалбоподателя, че не/връчването на съобщение за доброволно изпълнение, е релевантно за решаване на въпроса досежно прекъсването на давността, по следните съображения:

Според Тълкувателно решение №2/2013 от 26.06.2015г по т. дело № 2/2013г на ОСГТК на ВКС, основен разграничителен критерий между видовете действия на публичния изпълнител е уведомяването и възможността длъжникът да участва в производството. Според мотивите от т.10 на цитираното ТР "не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.". Съгласно чл. 221, ал. 2 от ДОПК в съобщението се посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя, както и предупреждение, че при неизпълнение в указания срок ще се пристъпи към принудително изпълнение.

От граматическото тълкуване на текста следва, че едва след връчване на съобщението и след изтичане на срока за доброволно изпълнение органът предприема действия по принудителното изпълнение. Самото съобщение за доброволно изпълнение има само уведомителен характер и не представлява властническо волеизявление на административен орган, с което да се накърняват права или да се създават задължения за адресата му. /Определение № 14035 от 21.12.2015 г. на ВАС по адм. д. № 12898/2015 г., VI о. и др./.

В този смисъл са и мотивите на ОСС от I и II колегия на ВАС, изложени в решение №7/15.04.2021г. по тълкувателно дело № 8/2019г. на ВАС. Според последното, образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК, както и съобщението по чл.221,ал.1 от ДОПК не прекъсват давността. Това е така, тъй като същите не са действия по принудително изпълнение, а имат подготвителен характер.

Ето защо, ирелевантно за правния спор е обстоятелството дали и кога на жалбоподателя са връчвани съобщенията за доброволно изпълнение.

Предвид констатациите по –горе досежно задълженията по отношение на които са наложени обезпечителни мерки , съдът приема, че с налагането им съответно на 24.10.2012г., на 15.11.2013г. и на 04.12.2013г./ действие преди първият падеж за погасяване на задълженията по давност/ е започнала да тече нова давност. Същата изтича на 04.12.2018г.

Видно от съдържанието на постановление №1383/13.11.2013г. за налагане на обезпечителни мерки, в същото, противно на твърденията на жалбоподателя, са включени задълженията ДЗПО за 2010г. и 2011г., на обща стойност 61,84 лева.

Независимо от това, съдът приема обаче, че на 01.01.2021г. е изтекла 10-годишната давност за погасяване на данъчните и осигурителни задължения, станали изискуеми през 2010г. като счита че давността е изтекла и по отношение на задължения по декларации по ДЗПО от дата 29.01.2010 за сумата 24,18лв., от дата 01.03.2010г. за сумата 10,04лв. и от дата 22.12.2009г. за сумата 14,03лв. общо в размер на 48,25лв., за които се твърди, че не са посочени цитираното постановление.

Предвид обстоятелството, че по отношение на задълженията по декларации от 2014г. и 2015г. не са налагани обезпечителни мерки, доколкото в Постановленията за налагане на ПОМ от 2019г и 2020г. липсва конкретно посочване на задълженията, които се обезпечават, съдът приема, че по отношение на същите не е налице спиране или прекъсване на давността. Ето защо , същата следва се счита за изтекла съответно на 31.12.2019г. и 31.12.2020г.

В тази връзка следва да бъде посочено, че съдът не споделя становището на ответника, че след образуване на изпълнителното дело през 2015г. не е било необходимо конкретно посочване на задълженията, тъй като същите били надлежно присъединени с Разпореждания за присъединяване. Това би било така, в случай, че въпросните актове са били своевременно връчени на жалбоподателя.

Съобразно чл.217, ал.1 от ДОПК в производството по събиране на публични вземания могат да се присъединяват публични вискатели. Присъединяването се допуска с разпореждане на публичния изпълнител до изготвянето на разпределението на събраните суми, като публичните вискатели се присъединяват с писмено заявление до публичния изпълнител, към което прилагат изпълнителното основание. Присъединеният се вискател има същите права в изпълнителното производство, каквито има и първоначалният вискател /ал.3 на чл. 217 от ДОПК/. Алинея 4 на същия текст регламентира, че извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединения се вискател. В този смисъл присъединяването е обединяване

на различните изпълнителни производства срещу един длъжник в едно общо производство с цел процесуална икономия и осъществяване на правните последици, регламентирани в чл.217, ал.3 и ал. 4 от ДОПК. Самото действие по присъединяване съставлява акт на публичния изпълнител във връзка с принудителното изпълнение, доколкото присъединеният публичен взыскател се ползва с всички права, каквито има и първоначалния взыскател, а извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединилия се взыскател. При това, актът на присъединяване се определя като акт, с който се предприемат действия по принудително изпълнение и съответно има за последица прекъсване на давността съгласно чл.172, ал. 2 от ДОПК. От датата на неговото издаване общата петгодишна давност се прекъсва и започва да тече нова петгодишна давност, *в случай че за издаването му адресата е бил уведомен.*

По делото са приложени Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С160022-105-0144505/15.10.2016г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх. №С170022-105-0182634/23.08.2017г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0016706/23.01.2018г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№С180022-105-0058229/08.03.2018г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0106700/27.04.2018г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0216013/19.07.2018г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С180022-105-0263280/30.08.2018г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С190022-105-0038044/19.02.2019г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С200022-105-0131971/22.04.2020г., със списък на изискуемите задължения;

Разпореждане за присъединяване на вземания изх.№ С200022-105-0227226/06.07.2020г., със списък на изискуемите задължения.

Видно от приложеното известие за доставяне, същите са връчени едновременно – на 30.07.2020г.

Доказателствената тежест за редовността на съобщаването е на ответника по жалбата - административния орган. Всяко съмнение във връзка със съобщаването се тълкува в полза на адресата му, а в случая е налице не съмнение, а недоказаност на факта на връчване преди изтичане на давностния срок. Необходимо е да се отбележи, че правилата за доказване важат в еднаква степен, както за задълженото лице, така и за органа по приходите. Нещо повече, разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, приложима в

настоящото производство по препращане на § 2 от ДР на ДОПК, задължава административния орган да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Принципите на обективната истина и служебното начало в съдебния административен процес, налагат съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без да има значение, дали те са представени от страната, която носи доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по административния спор или пък са издирени служебно от съда.

Така, въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Изпълнението на това задължение от страна на съда, означава при недоказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом юридическият факт не е осъществен, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

При това положение, и противно на приетото от административния орган, изброените по-горе разпоредения за присъединяване не са предизвикали правния ефект на прекъсване на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, тъй като не са сведени до знанието на длъжника. В тази връзка съдът съобразява, както мотивите по т. 14 на Тълкувателно Решение № 2 от 26.06.2015 год. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 год., ОСГТК, съобразно които "Както при действието на Закона за давността, така и при действието на ЗЗД, давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва. Давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това. Всички срокове за съхраняване на документи са съобразени със срока на погасителната давност. Ако давността може да прекъсне без знанието на длъжника, той е изложен на риска да унищожи или най-малкото да престане да съхранява документите за плащане на дълга или за погасяването му по друг начин.", така и константната съдебна практика на ВАС и административните съдилища по приложеното на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК.

В обобщение, от данните по делото се установява, че надлежно уведомяване на длъжника за предприетите действия по принудителното изпълнение на описаните Разпоредения за присъединяване задължения, би могло да се приеме, че е сторено най-рано на **30.07.2020г.**, поради което и обективиранияте в тях задължения не са породили желаните от администрацията правни последици.

Анализът на доказателствата и приложимото право налагат извода, че за задълженията от 2015г. до 2019г. съгласно подадени от дружеството декларации не са налице основания за спиране на давността, защото те не са били надлежно присъединени към образуваното изпълнително дело, по което

има наложени обезпечителни мерки.

За задълженията за 2014 г. давността започва да тече на 01.01.2015г. и изтича на 31.12.2019г., и към датата на постановяване на настоящото решение, същата е изтекла. За задълженията за 2015г., давността започва да тече на 01.01.2016г. и изтича на 31.12.2020г., и към датата на постановяване на настоящото решение, същата е изтекла. Ето защо процесното разпореждане и съответното потвърдително решение в тази част са незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени.

За задълженията за 2016г., за 2017г. за 2018г. и 2019г. давността не е изтекла но размера на същите, както бе посочено по –горе е сведен до знанието на жалбоподателя едва на 30.07.2020г.

В заключение, съдът намира, че всички задължения на жалбоподателя за периода 2010 -2015г. са погасени по давност, като по отношение на тези от 2010г. е изтекла и абсолютна погасителна давност.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

Следователно публичните вземания за 2010г., 2011г., 2012г., 2013г., 2014г., 2015г., при надлежно направено и основателно възражение за изтекла погасителна давност, следва да се отпишат на основание чл. 173 от ДОПК.

Предвид изложеното, по отношение на горните вземания обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения за периодите 2010г., 2011г., 2012г., 2013г., 2014г. и 2015г., ведно със съответните закъснителни лихви.

Предвид неналичието на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на [фирма],[ЕИК], [населено място] съобразно дадените задължителни указания по приложението на материалния закон с настоящия съдебен акт.

С оглед изхода на делото, сторените от жалбоподателя разности, следва да се възложат на ответника.

Предвид фактическата и правна сложност на спора, която съдът определя като невисока, обстоятелството, че по делото е проведено едно съдебно заседание, като не са събирани допълнителни доказателства, съдът намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за основателно до размера от 700 лева. В тази връзка съдът

съобрази и специфичните отношения между клиент и адвокат, които също подлежат на оценяване.

Ето защо, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените по делото разноски в размер на 750 лева, от които – 50 лв.- ДТ и 700 лева – адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] №ПИ-463/29.12.2020г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с която е оставена без уважение жалбата на [фирма],[ЕИК], [населено място] и е потвърдено разпореждане изх. №200022-137-000954/03.12.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. .

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. №200022-137-000954/03.12.2020г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., срещу отказ за погасяване по давност на публични задължения.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] , сумата от 750 / седемстотин и петдесет/ лева. - разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: